

BAT și jocul așteptării

Text de

Elena K. Arnold

Ilustrații de

Charles Santoso

**Traducere din limba engleză de
Laura Frunză**

Editura Paralela 45

Redactare: Alisa Ionescu
Corectură: Ramona Rossall
Tehnoredactare: Cezar Băjenaru
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Bat și jocul așteptării / text de Elana K. Arnold ; il. de Charles Santoso ; trad. din lb. engleză de Laura Frunză. - Pitești : Paralela 45, 2024
ISBN 978-973-47-4098-7

I. Arnold, Elana K. (text)
II. Santoso, Charles (il.)
III. Frunză, Laura trad (trad.)
087.5

The Bat Chronicles #2: Bat And The Waiting Game
Elana K. Arnold

Copyright © 2017 by Elana K. Arnold
Illustrations copyright © 2017 by Charles Santoso

Originally published by Walden Pond Press, an imprint
of HarperCollins Inc.

Published by arrangement with Pippin Properties,
Inc. through Rights People, London

Copyright © Editura Paralela 45, 2024
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie
mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de
legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

CUPRINS

1. Pui de sconcs	7
2. Conversație la cină	12
3. Câte un pic din fiecare	19
4. O glumă puturoasă	27
5. Aproape în întârziere	32
6. Matematică și morcovi	38
7. Vestii bune și vestii proaste	44
8. Bucătării	52
9. Castroane	59
10. Piese lipsă	65
11. Pește-banană	73
12. O seară perfectă	81
13. Repriza a șaptea	87
14. Legumele preferate	95

15. Grădina lui Thor	103
16. Petrecere în pijamale	110
17. Jocuri de petrecere	116
18. Cei mai buni prieteni	125
19. Animale sociale	131
20. Aruncarea vasului	136
21. Hoțul de atenție	145
22. Sucul de roșii nu funcționează	153
23. Companie	159
24. Dubla doi	166
Mulțumiri	175

CAPITOLUL 1

Pui de sconcs

////////////////////////////////////

Poate că, se gândi Bat, exista ceva mai frumos pe lume decât să ții în brațe un pui de sconcs sătul și somnoros. Dar, în acel moment, nu i se părea posibil.

Bat stătea pe fotoliul său umplut cu bile și tocmai ce pusese jos biberonul mic, care mai avea puțin lapte praf în el.

În brațele lui, lingându-și mustățile delicate cu o limbă mică și roz și apoi căscând larg pentru a-și arăta cele două șiruri de dințișori

proaspăt ieșiți, era un pui de sconcs de șase săptămâni, pe nume Thor.

După ce-și curăță mustățile, Thor se făcu ghem în brațele lui Bat, iar el, ținând animăluțul aproape de pieptul său, se făcu comod în fotoliu și privi puiul cum adoarme mulțumit.

Trecuse o săptămână de când mama lui Bat acceptase ca familia să continue să aibă grijă de puiul de sconcs până când va fi suficient de mare ca să poată fi eliberat în sălbăticie, iar lui Bat tot nu-i venea să creadă ce noroc avea.

Cu corpul moale și cald al lui Thor în mâinile sale, Bat privi prin cameră. Stătea vizavi de fereastră, iar storul de bambus era ridicat până sus. Fereastra era întredeschisă și un vânticel plăcut intra înăuntru. Era primăvară și aerul începea să se încălzească.

Patul lui Bat era aranjat cu atenție, exact așa cum îi plăcea, cu cearșaful albastru și cuvertura ecosez din petice roșii și albastre băgate strâns sub saltea, pentru ca atunci când se urca în pat, seara, să se simtă ca și

cum s-ar fi strecurat într-un cocon. O acoperitură ecosez identică din petice roșii și albastre se zărea pe patul-sertar aflat sub cel al lui Bat.

În cameră mai era o comodă de culoarea lemnului de cireș, în care Bat își ținea hainele aranjate cu mare atenție, exact așa cum îi plăcea lui, iar, lângă ea, se afla biblioteca lui Bat, unde erau așezate toate lucrurile importante, printre care și obiectul lui preferat, enciclopedia despre animale. Dar chiar acolo, lângă enciclopedie, se afla ceva nou.

Din locul în care stătea Bat, obiectul cel nou arăta ca un bulgăre ciudat de lut, dar băiatul petrecuse suficient timp ținându-l în mână și examinându-l pe toate părțile ca să știe că, de fapt, era un obiect de artă.

Era statueta unui pui de sconcs, modelată din lut gri, cu ochi, nas și guriță sculptate, pe spatele căreia scria: „De la Israel“.

Când Israel i-o dăruise, luna trecută la școală, lui Bat i-a trebuit un moment să-și dea seama ce anume ținea în mână.

— E un pui de sconcs! îi explicase Israel. L-am făcut în atelierul mamei mele. L-a și ars în cuptor și toate cele... Acum, chiar și atunci când nu ești acasă cu Thor, tot poți avea un sconcs cu tine. Știi, să-l iei cu tine peste tot! În buzunar sau unde vrei.

Bat mângâiase cu degetul mare spatele neted al bulgărelui de lut. Nu semăna prea mult cu un pui de sconcs, dar îi plăcuse cum

se simțea greutatea acestuia în mână. Și, când întorsese statueta și găsisse cuvintele „De la Israel“ pe spatele ei, o senzație plăcută i se împăraștiase prin piept și îi urcase în sus pe gât.

Un prieten îi oferise un dar. Și, chiar dacă nu semăna prea bine cu puiul de sconcs care stătea acum cuibărit în brațele sale, cu siguranță merita un loc pe raftul lui, alături de toate celelalte lucruri importante.

CAPITOLUL 2

Conversație la cină

Una dintre sarcinile lui Bat era să pună masa, dar, în seara aceea, în timp ce așeza pe masă trei farfurii, trei căni și trei furculițe, Bat se convinsese că ar fi fost mai bine ca sora sa, Janie, să facă treaba asta.

În primul rând, pentru că refuza să-l lase pe Bat să-l poarte pe Thor în timp ce pune masa.

— E băgat în marsupiu, Janie! încercă să îi explice Bat.

Laurence, asistentul veterinar care lucra cu mama, îi făcuse un marsupiu pentru ca Bat să-l poată purta pe Thor cu el, în siguranță.

— Nu se apropie *deloc* de vesela ta!

Dar Janie clătină din cap și își încrucișă brațele.

— Nu e igienic, răspuse ea. Încalci vreo trei reguli sanitare diferite!

Logica ei nu era logică, dar Bat își ținu gura închisă și respiră profund pe nas. Una dintre condițiile mamei pentru creșterea puiului de sconcs era „fără certuri în familie“. Ceea ce însemna că Bat nu avea voie să se încăpățâneze cu privire la chestii legate de sconcs, cum ar fi pusul mesei cu sconcsul atârnat în marsupiu. Așa că se întoarse și se duse la el în cameră, unde își dădu jos marsupiul de la gât și îl băgă, cu tot cu Thor, în țarcul improvizat dintr-o cușcă de câini. Măcar mama fusese, în sfârșit, de acord să-l lase pe Thor să doarmă în camera lui Bat. Asta tot era ceva.

Nu trânti vasele pe masă *cu intenție*. Nu *chiar*.
Și probabil că Janie n-avea să remarce că-i
pusese furculița cu dinții în jos, în loc s-o așeze
cu dinții în sus.

Dar Janie *remarcă* atunci când, câteva mi-
nute mai târziu, Bat umplu cana lui și a mamei
cu limonadă și cana lui Janie, cu apă chioară.

— Mulțumesc, Bat! spuse ea, zâmbind larg.
Zahărul nu e bun pentru voce înaintea unei
preselectii importante.

Apoi luă cu poftă o înghițitură mare de apă, de parcă era cel mai bun lucru pe care îl băuse vreodată.

— Ai emoții? întrebă mama, în timp ce puneă enchilada cu lingura pe fiecare farfurie.

Brânza fierbinte și topită se întinse în fâșii lungi în timp ce mâncarea era transferată de pe platou în farfurii.

— Nu, răspunse Janie. Poate un pic...

Bat așteptă ca mama să-i taie enchilada în bucățele. Îi plăcea enchilada la gust, dar textura brânzei uneori îi cam făcea scârbă. Era mai bine dacă o tăia mama în cubulețe.

— Bat, nu crezi că ești suficient de mare ca să-ți tai singur mâncarea? întrebă Janie.

— Ba da! răspunse Bat. Dar mama o face mai bine.

— Păi, n-o să devii niciodată mai bun la ceva dacă nu exersezi, spuse Janie.

Lui Bat nu-i plăcu tonul ei de atotștiutoare.

— Uneori, nici dacă exersezi nu devii mai bun la unele lucruri, spuse el. Așa și tu cu cântatul.

— Bat! îl avertiză mama, pe un ton scăzut.

Bat ridică din umeri. Dacă Janie era răutăcioasă, atunci și el putea fi răutăcios, deși, în secret, credea că Janie cânta minunat.

Rămaseră tăcuți câteva minute, timp în care auzeai doar hârșăitul furculițelor pe farfurii și clinchetul cănilor așezate pe masă.

— Deci, te-ai hotărât să dai probă pentru rolul reginei? întrebă mama.

Janie dădu din cap afirmativ.

— E cel mai bun rol, răspunse ea.

Janie vorbea de săptămâni întregi despre preselecțiile pentru spectacolul de la serbarea de primăvară. Puneau în scenă „Alice în Țara Minunilor“ în ultima săptămână dinainte de vacanță și preselecția era peste câteva zile.

— Mă bucur că preselecția are loc luni, spuse Bat, înfigând furculița în enchilada.

Mama zâmbi.

— Drăguț din partea ta, Bat.

— Dup-aia, Janie o să înceteze să mai vorbească despre asta tot timpul.

Bat băgă în gură o bucată de enchilada.
Era delicioasă.

— Nu vorbesc eu despre preselectie cât vorbești tu despre Thor, spuse Janie.

— Dar ce se poate spune atât de mult despre o preselectie? spuse Bat.

— Dar ce se poate spune atât de mult despre un *sconcs*? spuse Janie.

— Păi, răspuse Bat. Știi că, uneori, sconșii atacă stupii pentru că le place să mănânce albine? Și că un sconcs sălbatic poate trăi până la trei ani, dar un sconcs domestic poate trăi până la zece? Sau ce zici de asta? Sconșii pot supraviețui mușcăturii de șarpe! Și sconșii nu sunt rapizi. Și au o vedere proastă. Și...

Bat ar mai fi avut multe de spus, dar mama îl întrerupse.

— Ca să schimbăm subiectul, spuse ea, ce părere aveți despre desert?

Desertul era ceva cu privire la care erau amândoi de acord, se gândi fericit Bat în timp

ce mama îi oferea una dintre negresele calde încă pe care le făcuse Janie în după-amiaza aceea.

EDITURA PARALELA 45